N"06_Single11.qxd 06/16/2006 10:21 Morning Page 1

ព្រាបសន្តិភាព

ផ្នែកអប់រំ

QPMW

ព្រឹត្តិបត្រព្រាបសន្តិភាព | អ្វីៗដើម្បីសន្តិភាព | ឆ្នាំទី២ លេខ០៦ ឧសភា ២០០៥

កំណាព្យ "គុណម្តាយ"

មិនថាទឹកមូត្រឬលាមក ម្តាយលាងបោកគក់ពេញៗដៃ ដែលកូនជ្រិញជ្រក់ជុះរាល់ថ្ងៃ មិនត្អូញត្អែរអ្វីថ្លៃនួនល្អង។

ទំព័រ៤

ស្ត្រីប្រឈមមុខនិងមេរោគអេដស៍

ប្រពន្ធគួរតែមានចិត្តក្លាហានក្នុងការនិយាយជាមួយប្តីរបស់ខ្លួនអំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការឆ្លង

ទំព័រ៤

ទំនាស់ និង អំពើហិង្សា

"តើមនុស្សបរិសុទ្ធរាប់រយនាក់នឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារតែទឹកនេះឬ?"

ទំព័រ២

សូមឧទ្ទិសដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធកុមារី ឡូត រិត សិស្សអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ

By Cheatta

តើ យុត្តិធម៌ មានដែរ ឬទេ ចំពោះ រាស្ត្រក្រីក្រ ដូចជា រូបខ្ញុំ !!!

កុមារី **ឡូត រិត** អាយុ១៤ឆ្នាំ ត្រូវបានជនដៃដល់រំលោភហើយសំលាប់កាលពីថ្ងៃទី២៨ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៥ នៅភូមិ តាពេជ ឃុំឈ្វាំង ស្រុកពញាឮ ខេត្តកណ្តាល។ ដោយភាពក្រីក្រតោកយ៉ាកខ្លាំងពេកចំពោះក្រុមគ្រួសារ កុមារី រិត ពុំមានឱកាសបានទទួលការសិក្សានៅក្នុងសាលារដ្ឋដូចកុមារដទៃទៀតឡើយ។ បន្ទាប់ពីមានការរៀបចំអោយមានកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក្នុងភូមិដែលឧបត្ថម្ភឡើងដោយអង្គការ JS កុមារីរូបនេះបានមកទទួលការសិក្សាអស់រយៈពេលពីរឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកក៏បានទៅរៀនបន្តថ្នាក់ទី៣ នៅសាលាបឋមសិក្សា ព្រៃគោល។ អង្គការ JS ក៏នៅតែបន្តការជួយឧបត្ថម្ភសម្ភារៈសិក្សា អង្ករនិងយានជំនិះដល់រូបនាងទៀតរហូតដល់ថ្ងៃនាងទទួលរងគ្រោះ។

ហេតុការណ៍នេះកើតឡើងប្រមាណម៉ោង១០ព្រឹក។ កុមារី រិត បានធ្វើដំណើរទៅក្រោយផ្ទះពីរនាក់ប្អូនស្រីម្នាក់ទៀត។ តែអកុសលអាក្រក់សំរាប់រូបនាង នាងបានអោយប្អូនស្រីត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញដើម្បីដុតភ្លើងស្អុរឡោតដោយប្រាប់ថានឹងទៅតាមក្រោយ... តទៅទំព័រ៤

អ្នកតែងកំណាព្យស្ត្រីដែលមានឧបនិស្ស័យពីធម្មជាតិ

អតីតសិស្សរៀនថ្នាក់ទី៩នៃសាលាបឋមសិក្សាបំពេញវិជ្ជាព្រៃពួច ឆ្នាំ ១៩៧៤ ជំនាន់ លន់ ណុល ។ អ្នកស្រីបានក្លាយខ្លួនជាអ្នកតែងកំណាព្យបច្ចុប្បន្នរស់នៅភូមិទន្លាប់ ឃុំព្រៃពួច ស្រុកអង្គស្នួល ខេត្តកណ្តាល។ ការសិក្សារៀនសូត្របានតិចតួចឯចំណេះដឹងខាងអក្សរសាស្ត្រក៏ស្តួចស្តើង ប៉ុន្តែដោយសារមានឧបនិស្ស័យពីកំណើតគួបផ្សំផងទើបធ្វើឱ្យអ្នកស្រីមានសមត្ថភាពពិសេសចេះតែងកំណាព្យដែលប្រកបដោយខ្លឹមសារពាក្យពេចន៍ចាប់ចុងជូនណែងណងពីរោះរណ្តំ។ បច្ចុប្បន្នកំណាព្យអ្នកស្រីកំពុងទទួលបានការនិយមគាំទ្រពីសំណាក់លោកអ្នកសិស្សានុសិស្សនិងប្រិយមិត្តអ្នកអានទូទៅ ជាពិសេសតាមរយៈការអានសៀវភៅកម្រងកំណាព្យភាគ១ដែលមានចំណងជើងថា **អនិច្ចាអ្នកស្រែ** ជាវណ្ណកម្មដំបូងបានចេញផ្សាយនាចុងឆ្នាំ២០០៤។ ក្នុងរយៈពេលកន្លងមកជារឿយៗអ្នកស្រីតែងឆ្លៀតពេលទំនេរពីការងារសមាគមនារីប្រចាំភូមិដើម្បីចំណាយពេលវេលា កម្លាំងកាយចិត្តនិងមនោសញ្ចេតនាសរសេរជាអត្ថបទកំណាព្យបានច្រើនជាបន្តបន្ទាប់។ សព្វថ្ងៃអ្នកស្រី **ណារី** មានអាយុ៤៥ឆ្នាំ មានស្វាមីជាគ្រូបង្រៀនបើកបររថយន្តនិងមានកូន ៥ នាក់ ។

ស្រុកកំណើតរបស់អ្នកស្រីនៅឯម្តុំផ្សារមីស្ស MICHE ក្រុងភ្នំពេញ។ អាយុបាន១០ឆ្នាំ តទៅទំព័រ២

By Sophal

អ្នកស្រី ខុង ណារី យកគ្រែធ្វើជាតុដើម្បីអង្គុយតែងកំណាព្យនៅក្រោមផ្ទះ និង ឆ្លៀតឃោលចៅស្រីក្នុងអង្រឹងផង

N”06_Single11.qxd 06/16/2006 10:21 Morning Page 2

រឿង : ទំនាស់ និង អំពើហិង្សា

តើមនុស្ស បរិសុទ្ធ រាប់រយនាក់ នឹងត្រូវស្លាប់ ដោយសារ តែទឹក នេះឬ?

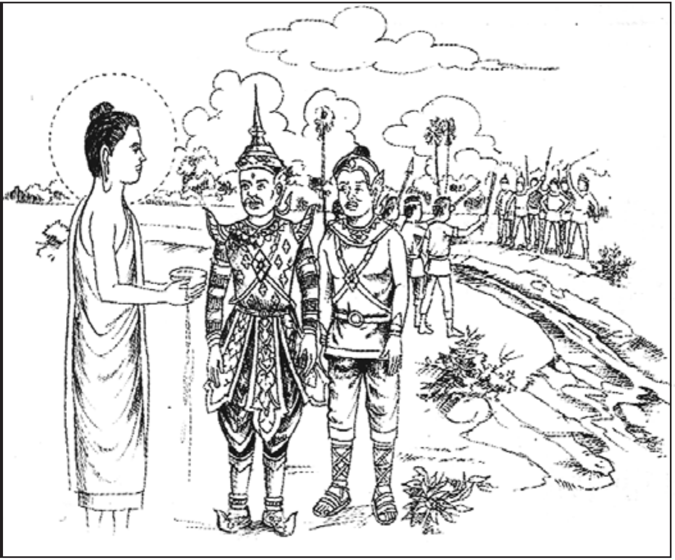

រឿង ” ហេតុអ្វីអ្នកប្រយុទ្ធគ្នា? ”

កាលពីព្រេងនាយមានសហគមន៍ពីររស់នៅសងខាងទន្លេមួយ ។ពួកគេបានរស់នៅដោយចុះសំរុងនឹងគ្នាក្នុងខណៈដែលគ្មានបញ្ហាអ្វីឡើយ ។ប៉ុន្តែក្រោយមកមានគ្រោះរាំងស្ងួតកើតឡើងហើយក្រុមទាំងពីរក៏មានចិត្តលោភលន់យ៉ាងខ្លាំង ។ ពួកគេគិតតែរៀងៗខ្លួនថាពួកគេគួរបានគ្រប់គ្រងទឹកទន្លេទាំងអស់ហើយសហគមន៍ម្ខាងទៀតមិនគួរបានទឹកនោះប្រើប្រាស់ជាដាច់ខាត ។ព្រោះតែហេតុនេះពួកគេចាប់ផ្តើមឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ជម្លោះនេះធ្វើអោយពួកគេខឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបណ្តាលអោយពួកគេហៅឈ្មោះគ្នាអាក្រក់ទៅវិញទៅមកតាមកំហឹង ដើម្បីធ្វើអោយភាគីម្ខាងទៀតឈឺចាប់នឹងខឹងកាន់តែខ្លាំងឡើង។ ។ កាលណាមនុស្សម្នាក់ខឹងអ្នកនោះងាយនឹងធ្វើអោយអ្នកដទៃខឹងតាមដែរ ។ មិនយូរប៉ុន្មានពួកគេម្នាក់ៗខឹងគ្នាទៅវិញទៅមក សូម្បីតែអ្នកដែលមិនជាប់ទាក់ទងបញ្ហាពីដើមទីក៏ចូលរួមមានកំហឹងដែរ ។ នៅពេលនោះពួកគេត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ការធ្វើសង្គ្រាមយ៉ាងលឿនបំផុត ។ នៅមុនសង្គ្រាមចាប់ផ្តើមបន្តិចព្រះពុទ្ធបានយាងមកដល់ដោយព្រះអង្គឈ្វេងយល់ថាមានបញ្ហាអ្វីមួយមិនស្រួល ។ ព្រះអង្គសួរទៅមនុស្សក្រេវក្រោធថា ”តើហេតុអ្វី?” ប៉ុន្តែគ្មាននរណាមួយដឹងពីមូលហេតុនៃជម្លោះនោះទេ ។ ពួកគេខឹងខ្លាំងពេករហូតភ្លេចពីមូលហេតុដំបូងដែលនាំអោយពួកគេចង់ធ្វើសង្គ្រាម ។ ឥឡូវនេះពួកគេចាប់ផ្តើមដឹងខ្លួនថាពួកគេទាំងអស់គ្នាជាមនុស្សឆោតល្ងង់ ។ ម្នាក់ៗសួរគ្នាថាតើសង្គ្រាមនេះធ្វើដើម្បីអ្វី? ប៉ុន្តែគ្មាននណាម្នាក់ដឹងទេហើយនៅទីបញ្ចប់ពួកគេត្រូវទៅសួរ **ស្តេចផែនដី** ដែលព្រះអង្គពន្យល់ថាពួកគេប្រយុទ្ធគ្នាដើម្បីទឹក ។ ព្រះពុទ្ធបានត្រាស់សួរថា ” តើនឹងមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ស្លាប់បើអ្នករាល់គ្នាធ្វើសង្គ្រាម?” អ្នកទាំងអស់នោះបានឆ្លើយថា:”ជាការពិតណាស់ក្រាបទូលបើមានសង្គ្រាមកើតឡើងនោះនឹងមានមនុស្សរាប់រយនាក់ត្រូវស្លាប់ ”ព្រះពុទ្ធក្បង់ទឹកមួយបាតដៃពីទន្លេហើយសួរថា”តើមនុស្សបរិសុទ្ធរាប់រយនាក់នឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារតែទឹកនេះឬ?” គ្រប់ៗគ្នានៅស្ងៀម ។

ខ្លឹមសាររឿង:

ជាការប្រសើរសំរាប់យើងក្នុងការព្យាយាមដោះស្រាយទំនាស់មុននឹងអោយក្លាយជាអំពើហិង្សាដែលបណ្តាលអោយមនុស្សជាច្រើនត្រូវរងទុក្ខវេទនា។ នៅពេលដែលយើងមានបញ្ហាកើតឡើងហើយមិនបានដោះស្រាយដោយទុកអោយបញ្ហានោះអូសបន្លាយពេលយូរទៅៗនោះធ្វើអោយមនុស្សមានអារម្មណ៍ខឹងសម្បារខ្លាំងឡើងៗដែលជាហេតុធ្វើអោយមនុស្សងាយស្រួលក្នុងការប្រយុទ្ធគ្នា។

ជួនកាលយើងមិនដឹងថា យើងប្រយុទ្ធគ្នាដើម្បីអ្វីផង។ យើងនឹងក្លាយជាអ្នកជាប់ជំពាក់ក្នុងអារម្មណ៍ស្អប់ខ្ពើមខឹងសម្បារចំពោះអ្នកដទៃ។ នៅក្នុងសាច់រឿងនេះព្រះពុទ្ធបានបង្ហាញដល់មនុស្សរាល់គ្នាផងដែរថា ការប្រយុទ្ធអាចធ្វើអោយរងទុក្ខវេទនាជាងនេះ ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់បានទទួលនូវអ្វីដែលពួកគេចង់បានទេ។

ដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅអង្គការកាត់បន្ថយអាវុធ WGWR

អ្នកតែងកំណាព្យ...

អ្នកស្រីនិងគ្រួសារឪពុកម្តាយបានមករស់នៅក្នុងភូមិព្រៃក្រាយ ឃុំព្រៃពួច ស្រុកអង្គស្នួល ខេត្តកណ្តាល ហើយរៀននៅសាលាបឋមសិក្សាបំពេញវិជ្ជាព្រៃពួច ។ អ្នកស្រីរៀនបានពាក់កណ្តាលឆ្នាំនៃថ្នាក់ទី៩ប៉ុណ្ណោះនៅកំឡុងឆ្នាំ១៩៧៤។ បន្ទាប់មកនាពេលនោះពួកទាហានប៉ុលពតចូលកាន់កាប់អំណាចរូបអ្នកស្រីនិងម្តាយត្រូវបានជម្លៀសចេញពីភូមិអោយទៅកាន់តំបន់រំដោះដូចប្រជាជនឯទៀតៗដែរ ។ ក្រោយថ្ងៃរំដោះ ៧ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៩ អ្នកស្រីនិងគ្រួសារបានមករស់នៅឯភូមិ ទន្លាប់ ឃុំព្រៃពួច ស្រុកភ្នំពេញ ខេត្តកណ្តាល។ អ្នកស្រីក៏បានចូលបំរើការងារក្នុងអង្គការ JS ជាបុគ្គលិកសមាគមនារីប្រចាំភូមិទន្លាប់រហូតសព្វថ្ងៃនេះបាន៥ឆ្នាំហើយ ។ អ្នកស្រីមានប្រសាសន៍ទៀតថា ដំបូងឡើយក្រៅពីការងារបណ្តាញនារីភូមិ អ្នកស្រីបានយកពេលខ្លះសរសេរកំណាព្យអោយក្មួយៗជាយុវជនពឹងពាក់អោយជួយតែងកំណាព្យតាមបែបយុវវ័យហើយទទួលរង្វាន់ជាប្រាក់កាសបន្តិចបន្តួច, នំ ឬស្ករគ្រាប់ ។ ល ។

អ្នកស្រីបានបង្ហើបទៀតថាដោយសារឃើញអ្នកស្រីមានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃប្លែកពីមនុស្សធម្មតា អាចតែងកំណាព្យបានយ៉ាងដូច្នេះទើបមានសំណូមពរយ៉ាងទទូចពីអ្នករួមការងារជាច្រើនសូមអោយអ្នកស្រីនិពន្ធកំណាព្យរៀបរាប់បែបពិពណ៌នាក្រោយពេលបុគ្គលិកអង្គការត្រឡប់មកពីធ្វើដំណើរកំសាន្តម្តងៗនិងនិពន្ធកំណាព្យតាមការផ្តល់ជាគំនិតស្របតាមប្រធានបទនិមួយៗ។ បច្ចុប្បន្ននេះអ្នកស្រីសរសេរកំណាព្យបានជាច្រើនអត្ថបទនិងជាច្រើន ទម្រង់ដូចជា :

បទកាកគតិ-បទកខ-បទពាក្យ៧-បទបថ្យាវដ្ត-បទបន្ទោលកាក-បទព្រហ្មគីតិ-បទជាប់ទង-បទពុំនោល-បទភុជង្គលីលា ។ ល ។

អ្នកស្រី **ខុង ណារី** ក៏បានឱ្យដឹងដែរថា ប្រការដែលអ្នកស្រីអាចតែងនិពន្ធជាពាក្យកាព្យបាននេះគឺដោយសារឧបនិស្ស័យពីធម្មជាតិផ្ទាល់តែម្តងពោលគឺក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នកស្រីពុំមានឈាមជ័រជាអ្នកកវីនិពន្ធទេ ។ អ្នកស្រីបានថ្លែងប្រាប់ដោយអារម្មណ៍ស្រងូតស្រងាត់ថា អ្នកស្រីមិនបានបន្តការសិក្សាបន្ថែម *តទៅទំព័រ៣*

អោយបានវែងឆ្ងាយទេក្រោយពីរៀនបានតែត្រឹមថ្នាក់ទី៩ ចាស់នោះ។ អ្នកស្រីចាំបានថា មុននឹងឈប់រៀនកាល នោះឪពុកម្ដាយត្រូវបែកបាក់ព្រាត់ប្រាស់គ្នា អ្នកស្រីត្រូវ រស់នៅជាមួយម្ដាយនិងប្អូនតូចៗយ៉ាងវេទនាជាទីបំផុត ពេលប្រទេសកំពុងមានសង្គ្រាមប្រយុទ្ធបង្ហូរឈាមរវាង ទាហាន លន់ណុល ជាមួយទាហានខ្មែរក្រហម។ អ្នកស្រី បានបន្ដរំលឹកថែមទៀតថាកំណាព្យទី១ដែលអ្នកស្រីរៀន តែងដំបូងបង្អស់នោះអ្នកស្រីបានដាក់ចំណងជើងថា "**ជីវិតក្មេងកំព្រាឪពុក** "តែងពេលដែលអ្នកស្រីមានអាយុត្រឹម តែ ១២ ឆ្នាំ ប៉ុណ្ណោះ។

អ្នកស្រីបានរៀបរាប់ទៀតថាអ្នកស្រីធ្លាប់បាន និពន្ធនិងសូត្រកំណាព្យផ្ទាល់ថ្វាយព្រះករុណាព្រះបាទ **សម្ដេច ព្រះបរមនាថ នរោត្ដម សីហមុនី** ក្នុងឱកាស ព្រះអង្គយាងចូលរួមក្នុងពិធីទទួលរបាយការណ៍ស្ដីពី សកម្មភាពកំចាត់មីននាថ្ងៃទី១៧ខែវិច្ឆិកាឆ្នាំ២00៤ នៅ មជ្ឈមណ្ឌលបណ្ដុះបណ្ដាលវិជ្ជាជីវៈជនពិការបន្ទាយព្រាប នៃអង្គការ JS។ អ្នកស្រីមានអារម្មណ៍រំភើបយ៉ាងក្រៃ លែងហើយនេះគឺជាមោទនភាពនិងជាជោគជ័យសំរាប់ ជីវិតអ្នកស្រីដែលបានព្រះករុណាយកព្រះទ័យទុកដាក់ ចំពោះអត្ថន័យខ្លឹមសារកំណាព្យ **ទំនួញកុមាររងគ្រោះដោយសារមីន** ព្រមទាំងទទួលនូវព្រះរាជអំណោយជា រង្វាន់ផ្ទាល់ពីព្រះករុណាផង។ អ្នកស្រីមានប្រសាសន៍ ឱ្យដឹងទៀតថា ថ្មីៗនេះ កាលពីថ្ងៃ ទី៣0 មេសា ២00៥ វេលាម៉ោង ៩:៣0ព្រឹក លោកបូជាចារ្យ **អូមែរ - ហ្សីវ៉ាល់ដូ** ជាអគ្គនាយកព្រឹត្តិបត្រអ្នកនាំសារបានប្រគល់ ជូននូវរង្វាន់លើកទឹកចិត្តដល់អ្នកស្រីដែលបានផ្ញើអត្ថបទ កំណាព្យមកចូលរួមប្រលងប្រជែងដែលមានចំណងជើង ថា" **ឡោតមាស** "ការប្រគល់នេះបានធ្វើនៅការិយាល័យ ផ្សព្វផ្សាយពតិមានព្រះសហគមន៍កាតូលិក។ លោកឪពុក **អូមែរ** ក៏បានថ្លែងនូវការកោតសរសើរចំពោះកំណាព្យ ជាគតិអប់រំជាច្រើនរបស់អ្នកស្រីដែលមានជាអាទិ៍នៅក្នុង ទំព័រសៀវភៅកម្រងកំណាព្យភាគ១ **អនិច្ចាអ្នកស្រែ**។ នាពេលនោះដែរ អ្នកស្រីក៏បានជូនសៀវភៅកម្រង កំណាព្យភាគ២គុណម្ដាយដល់លោកបូជាចារ្យពិនិត្យផង ដែរ។ សូមបញ្ជាក់ដែរថាកំណាព្យគុណម្ដាយនេះកន្លងមក **ព្រឹត្តិបត្រ ព្រាបសន្តិភាព** កំពុងចុះផ្សាយជូនប្រិយមិត្ត អ្នកអានតាម លេខប្រចាំខែជាបន្តបន្ទាប់ ។ ឆ្លងតាមការចេញសៀវភៅកម្រងកំណាព្យភាគ២ក្នុង ពេលឆាប់ៗខាងមុខនេះ អ្នកស្រីពិតជានឹងបានទទួលនូវ ការគាំទ្រពីប្រិយមិត្តអ្នកអានថ្មីៗថែមទៀតក្នុងបំណង ចូលរួមលើកស្ទួយវប្បធម៌អក្សរសាស្ត្រ សិល្បៈ កំណាព្យ អោយស្ថិតស្ថេរគង់វង្សរីកចំរើនជាភិយ្យោភាព ។

ដោយ ឡុង សុផល

តើស្ត្រីប្រឈមមុខបែបណាក្នុងការចំលងមេរោគអេដស៍ពីប្ដី?

ជាការពិតណាស់ប្ដីមួយចំនួន តែងតែឆ្លៀតឱកាសផឹកស៊ី ស្រវឹងស្រីញីក្មេងៗខាងក្រៅ ដោយមិនប្រើស្រោមអនាម័យ។ នេះជាមហាគ្រោះថ្នាក់បំផុតសំរាប់ប្រពន្ធ។ ប្រពន្ធគួរតែមានចិត្តក្លាហាន ក្នុងការនិយាយជាមួយប្ដីរបស់ខ្លួនអំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការឆ្លងនិងការពារដោយប្រើស្រោមអនាម័យ។

នៅមានត

កែពាក្យខុស លេខ០៥

ផ្ដាច់ញា	ប្ដេជ្ញា
តតាំង	តាំង
រដ្ធាភិបាល	រដ្ឋាភិបាល
សិខាសា	សិក្ខាសាលា
ខ្ពង់ខ្ពស់	ខ្ពង់ខ្ពស់
ស្រេក	ស្រក់
អធិដ្ធាន	អធិដ្ឋាន
ស្រេចបាច់	ស្រាច់បាច់
ឈ្ងោកមេល	ឈ្ងោកមើល

សួនកំណាព្យ

គុណម្ដាយ

បទពាក្យ៧

ភាគទី៥

មិនថាទឹកមូត្រឬលាមក ដែលកូនជ្រិញជ្រក់ជុះរាល់ថ្ងៃ
ម្ដាយលាងបោកគក់ពេញៗដៃ មិនត្អូញត្អែរអ្វីថ្លៃនូនល្អង ។
អាយុកូនកើនចំរើនវ័យ ម្ដាយស្នេហ៍បុត្រថ្លៃពេកកន្លង
កូនចេះមួយមុខម៉ែអរម្ដង អួតប្រាប់អ្នកផងមិនចាំយូរ ។
ទោះបីម៉ែហត់នឿយយ៉ាងណា មានថ្ពាល់បុត្រាគ្រាន់បន្ធូរ
ក្រសោបអោយថើបគ្មានគិតគូរ អារម្មណ៍ម៉ែធូរនិងថ្ពាល់កូន ។
កូននាងនៅតូចមិនដឹងក្ដី ម៉ែយកចំណីបញ្ចុកស្ងួន
ងូតទឹកដុសលាងសំអាតខ្លួន លើកកូននឹមនួនដាក់លើភ្លៅ ។
កូនមានអាយុបានប្រាំខែ អ្នកផងនៅក្បែរគេស្នេហ៍ពៅ
ចំណែកលោកពុកដែលជាឪ ប្រាប់អោយម៉ែទៅយកកូនមក ។
ពុកកូនគាត់ខ្លាចក្រែងអ្នកផង ដៃធន់កន្លងកាន់ពន្លក
ដណ្ដើមគ្នាពរឆក់ទៅមក ហើយខ្លាចមានរោគឆ្លងដល់កូន ។
ម៉ែប្រាប់ពុកកូនកុំកំណាញ់ ពួកគាត់ស្រឡាញ់ដូចបងប្អូន
ទើបគាត់មកសុំពររូបកូន ថើបបន្លែងស្ងួនព្រោះស្រឡាញ់ ។
មើលទៅកូនយើងមានព្រលឹង សាច់សម៉ត់ឈឹងគួរអោយខ្ចាញ់
ឯសក់ក្រហមរួញអង្កាញ់ មើលយូរស្រឡាញ់ថើបមិនណាយ ។
ម៉ែមើលមុខកូនដោយអាណិត ឱ! ស្រស់វរមិត្រកូនឆោមឆាយ
ហេតុម្ដេចក៏កូនកើតនិងម្ដាយ អ្នកក្រស្រុកអាយឯណេះវិញ ។
សាច់ឈាមស្រស់ថ្លារបស់កូន សមតែមាសស្ងួនកើតភ្នំពេញ
អ្នកមានទ្រព្យធនឯណោះវិញ មានទ្រព្យបំពេញបំណងកូន ។
ជីវិតម៉ែក្រសែនតោកយ៉ាក រស់សែនលំបាកស្ទើរតែសូន្យ
រំពឹងពុកឯងប្រឹងស្ដមខ្លួន រកគ្រប់ចំនួនព្រោះគ្រួសារ ។
តែដល់កូនកើតជាទារក ម៉ែថើបជញ្ជក់សព្វកាយា
បីបមថ្នាក់ថ្នមផ្ទប់ឱ្យា ម្ដាយប្រឹងរក្សាដោយចិត្តស្មោះ ។
ម៉ែខ្លាចតែកូនមានជំងឺ ពេលកូនម៉ែឈឺមុខស្លាំងអស់
បំបៅដល់កូនឈាមទឹកដោះ មិនសំរាន្តសោះវាស់ៗ ព្រឹក ។
កូនមានអាយុប្រាំបីខែ ចិត្តរបស់ម៉ែចេះតែនឹក
កូនចេះអង្គុយកកិលសឹក ម៉ែភ័យតែងនឹកខ្លាចកូនធ្លាក់ ។
យប់ថ្ងៃ ថ្ងៃយប់កន្លងទៅ ប្ដូរផ្លាស់រដូវតាមជាន់ថ្នាក់
អាយុកូនកើនច្រើនវ័យជាក់ ចេះដើរតេះតះដាស់គេឯង ។
អង្គុយកកិលក្រោកឈរដើរ ទៅតាមដំណើរម៉ែស្វះស្វែង
ខំបង្ហាត់កូនមិនរអែង កូនកុំខ្លាចក្រែងឥតមានគ្រូ ។
សំដីភាសាមារយាទថ្លៃ ម៉ែជាទាសីដែលគិតគូរ
បង្ហាត់បង្រៀនមិនចាំយូរ ម៉ែគឺជាគ្រូរបស់កូន ។

ដកស្រង់ពីសៀវភៅ កំរងកំណាព្យភាគ២ គុណម្ដាយ និពន្ធដោយ អ្នកស្រី ខុង ណារី

ផ្នែកព័ត៌មាន និង និពន្ធ
នឿន តុងលាង (Tin Tin)
សុខ អេង
សូ ណុត
កែអត្ថបទ
លោក នី ញ៉
លោក ឡុង សុផល
លោក កន្យា ប៉ុបអែណេ
លោក ជឹម សាវ៉ន
លោក សេង ជាត្ដា
លោក ឃួន សំអែល
កញ្ញា កុល សៀប

ព្រាបសន្តិភាព
ផ្ទះលេខ: ៩៦ ផ្លូវ ៥៩២
បឹងកកពីរ ទួលគក ភ្នំពេញ
ទូរស័ព្ទលេខ: 0២៣ ៨៨0 ១៣៩
0២៣ ៨៨0 ៤៥៥
ប្រអប់សំបុត្រ:
P.O.Box: 880 Phnom Penh
អ៊ីម៉ែល: jrscam@forum.org.kh
គេហ៍ទំព័រ: www.jrscambodia.org

N”06_Single11.qxd 06/16/2006 10:22 Morning Page 4

ខ្ញុំមិនដែលធ្វើអោយនរណាម្នាក់ពិបាកចិត្តទេ ចុះហេតុអ្វីបានជាគេគ្មានចិត្តមេត្តាករុណា សូម្បីតែបន្តិចក៏គ្មានដែរ !!!

កុមារី **ឡូត វិត**

អាយុ ១៤ ឆ្នាំ

មានប្អូនស្រី ៤នាក់ ប្រុស ២នាក់

រៀននៅសាលាបឋមសិក្សាព្រៃគោល

ឪពុក **តូ ឡូត** មុខរបរៈ ឡើងត្នោត

ម្តាយ **សែម រ៉ែម** មុខរបរៈ កាប់អុសលក់

ទីកន្លែងកំណើតៈ ភូមិ តាពេជ ឃុំឈ្វាំង

ស្រុកពញាឮ ខេត្តកណ្តាល ។

អង្គការមេត្តាករុណាបាន ជួយអង្ករឧត្តម្ភដល់គ្រួសារ ឡូត វិត

By Cheatta

ឡូត វិត និង កូនសិស្សក្នុងភូមិ **តាពេជ** ទទួលសម្ភារៈសិក្សាពី អង្គការ JS មុននឹងបន្តការសិក្សា នៅសាលារដ្ឋ។

តមកពីទំព័រ៤

ព្រោះនាងឈឺពោះហើយចូលគុម្ពោតព្រៃដើម្បីបត់ជើង ក្នុងពេលនោះជនល្មើសក៏បានចាប់នាងអូសចូលក្នុងព្រៃ។ ដោយសារតែខ្លួននៅក្មេងហើយកំលាំងខ្សោយមិនអាចស្រែកឮនិងរើបំរះបានជនល្មើសបានរំលោភយ៉ាងព្រៃផ្សៃបំផុតបន្ទាប់មកក៏បានផ្តាច់ជីវិតនាងដោយប្រើខ្សែក្រឡោសគោព័ទ្ធជុំវិញកនិងរឹតមួលដោយប្រើកំណាត់មែកព្រីងរហូតដល់នាងដាច់ខ្យល់ស្លាប់ ។ ម្តាយនាងឈ្មោះ**រ៉ែម** បានឆ្លេឆ្លារកកូនក្នុងពេលដែលគាត់ត្រលប់ពីរកអុសវិញមិនឃើញកូនស្រីរបស់គាត់ គាត់ដើរសួរអ្នកជិតខាងនិងដើររកមើលកូនស្រីតែមិនឃើញឡើយរហូតដល់ម៉ោងប្រមាណ២រសៀលទើបក្មេងឃ្វាលគោដើរបាញ់សត្វបានប្រទះឃើញសាកសពកុមារី **វិត** ក្នុងព្រៃល្បាស់ប្រមាណជា២០០ម៉ែត្រពីផ្ទះ ដោយមានស្រមោចរោមទៅហើយ។ បន្ទាប់មកក្មេងនោះបានរត់ទៅប្រាប់មីង **រ៉ែម** ត្រូវជាម្តាយរបស់ក្មេងស្រីនេះ។ ក្រុមគ្រួសារព្រមទាំងញាតិមិត្តជិតខាងមកចោមរោមឆោឡោនិងពោរពេញទៅដោយកំហឹងដល់ជនដែលគ្មានចិត្តមេត្តាធម៌បន្តិចសោះនោះ។ ភ្លាមៗនោះផងដែរក្រុមគ្រួសារបានរាយការណ៍ទៅប៉ូលីស ភូមិ ឃុំ ស្រុក ខេត្ត រហូតដល់ម៉ោង ១១ យប់ទើបប៉ូលីសបានពិនិត្យសាកសពនិងពេទ្យធ្វើកោសល្យវិច័យជាលទ្ធផលឃើញថាក្មេងស្រីនេះត្រូវគេរំលោភមែនបន្ទាប់មកសំលាប់ដើម្បីបំបាត់ភស្តុតាង។ សពនេះត្រូវរក្សានៅកន្លែងកើតហេតុរហូតដល់ពេលព្រឹកទើបសាច់សារលោហិតយកមកតំកល់ទុកលើគ្រែក្រោមដំបូលប្រក់ស្លឹកដែលជាកន្លែងធ្វើស្ករត្នោតស្ថិតនៅខាងមុខផ្ទះដ៏តូចចង្អៀត។ ទង់សនៅមុខផ្ទះនិង សំលេងភ្លេងបុណ្យសព **មីង រ៉ែម** ជាម្តាយអង្គុយលើគ្រែរនាបឫស្សីក្នុងសំលៀកបំពាក់ចាស់ៗ និងក្រមាក្រលាខៀវសជំនំបង់កបាននិយាយទាំងបង្ហូរទឹកភ្នែកថាៈ ” ខ្ញុំអាណិតកូនរបស់ខ្ញុំខ្លាំងណាស់ម្សិលមិញថ្ងៃសំរាកពីរៀនវាបានជួយរែកទឹកត្នោតឪវានិងជួយជញ្ជូនអុសខ្ញុំតែឥឡូវ.”។អ្នកមីងនិយាយបណ្តើរជូតទឹកភ្នែកបណ្តើរ ” ថ្ងៃមួយវានិយាយប្រាប់ឪវាថាវាមិនឈប់រៀនទេដើម្បីបានអង្ករចិញ្ចឹមគ្រួសារ ”។ ឯពូរបស់ក្មេងស្រីមានប្រសាសន៍ថា ”ក្មួយរបស់ខ្ញុំមិនសូវចេះមាត់ចេះកអីទេវាខិតខំរៀនសូត្រណាស់មនុស្សល្អបែបនេះហេតុអ្វីត្រូវស្លាប់ ” សិស្សានុសិស្សទូទាំងសាលាព្រៃគោលបានមកចូលរួមមរណៈទុក្ខកុមារីដ៏កំសត់នេះហើយសាកសពត្រូវសាច់ញាតិបូជានៅរសៀលម៉ោង៣ ថ្ងៃ២៨ មេសា ២០០៥។ កងកំលាំងនគរបាលអាជ្ញាធរកំពុងតាមដានឧក្រិដ្ឋកម្មនេះដើម្បីស្វែងរកជនល្មើសដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើសេពសន្ថវៈនិងសំលាប់នេះមកផ្តន្ទាទោសតាមច្បាប់។ រហូតមកដល់ពេលនេះឃាតករកំពុងត្រូវបានតាមរក។ By TinTin